

Antonio López García (Tomelloso, Ciudad Real, 1936)

Inicià la seva formació amb el seu oncle, el pintor Antonio López Torres. El 1949 viatjà a Madrid per preparar l'ingrés a l'Escuela de Bellas Artes de San Fernando, on entre els anys 1950 i 1955 cursà els estudis de pintura. El 1955 aconseguí una borsa de viatge del Ministeri d'Educació Nacional gràcies a la qual viatjà a Itàlia. El 1958 guanyà el Concurs de Belles Arts en la secció de "Natura morta" de la Fundación Rodríguez Acosta, que li suposà una beca per viatjar a Grècia, i també tornà a Itàlia, on visità Roma, gràcies a una altra beca del Ministeri d'Educació.

Després d'acabar els estudis, la seva producció va recollir elements de diversos corrents artístics, com ara el Cubisme o el Surrealisme, sent aquests els més recurrents, ja que l'ajudaven a reforçar el caràcter narratiu de les obres. A partir dels anys seixanta començà a abandonar els elements onírics i a desenvolupar, gradualment, un enfocament més objectiu. Els seus motius esdevenen retrats de persones del seu entorn, interiors, natures mortes i paisatges urbans, que serveixen de fons als bodegons i a les escenes amb figures. El seu treball escultòric es desenvolupà paral·lelament al de la pintura i el dibuix, mitjançant relleus amb materials diversos, com també les seves primeres peces exemptes. Entre els anys 1964 i 1969 va impartir la Càtedra de Preparatori de Color a l'Escuela de Bellas Artes de San Fernando. Després ha impartit cursos només esporàdicament, ja que s'ha dedicat del tot a la creació artística.

Ha participat en nombroses exposicions col·lectives i ha estat el protagonista de diverses mostres individuals, entre les quals, per la repercussió assolida, sobresurten les que va fer a l'Staempfli Gallery de Nova York el 1965 i el 1968 i a la Marlborough Gallery (Nova York i Londres) el 1986. El 1985 representà Espanya a Europalia 85, a Brussel·les, juntament amb els artistes Eduardo Chillida i Antoni Tàpies.

El 1990 el director de cinema Víctor Erice filmà el llargmetratge *El sol del membrillo*, centrat en el procés creatiu d'Antonio López, i que posteriorment fou guardonada amb el Premi de la Crítica Internacional al Festival de Canes de l'any 1992, amb l'Hugo d'Or a la millor pel·lícula de ficció al Festival Internacional de Cinema de Chicago i amb el Premi a la Millor Pel·lícula de la Dècada de la Cinemateca d'Ontàrio el 1999.

El 1993 va fer la primera exposició antològica al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, que va tenir una gran acollida del públic i de la crítica. Dos anys després, el 1995, representà Espanya a la Biennal de Venècia al costat d'Antonio Saura, Eduardo Arroyo i Andreu Alfaro. Mentre que el 1999, l'Ajuntament de Valladolid encarregà a Antonio López i als escultors Francisco i Julio López Hernández una escultura monumental dels reis d'Espanya que s'inaugurà el 2001 al claustre del Museo de San Benito de Valladolid - Patio Herreriano. L'octubre del mateix 2001 el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía celebrà, amb una petita mostra i publicació, l'adquisició de les escultures *Home* i *dona* i dinou dels dibuixos preparatoris, que així s'afegeixen a tres importants obres més d'Antonio López pertanyents a la col·lecció permanent del museu.

El 2006 presentà a l'Assemblea de Madrid la seva pintura urbana de més gran format realitzada fins aleshores, *Madrid des de la torre de bombers de Vallecas*, que supera els 4 metres d'ample i representa gairebé tota la superfície de la ciutat vista des d'aquell indret. Serà el 2008 quan culminarà el seu primer encàrrec d'escultura monumental pública en solitari: dos grans caps monumentals de bronze de 3 metres d'altura, *La nit* i *El dia*, que estan situades al costat de l'estació d'Atocha de Madrid. L'abril del 2008 el Museum of

Fine Arts de Boston li dedicà una exposició individual paral·lelament a una mostra històrica que resseguia l'art espanyol durant el regnat de Felip III: "*El Greco to Velázquez, Art During the Reign of Philip III*" (D'El Greco a Velázquez, l'art durant el regnat de Felip III). L'octubre del 2010 s'inaugurà la seva segona escultura pública, *La dona de Coslada*, col·locada a l'avinguda de la Constitució d'aquest municipi madrileny.

El juny del 2011 s'inaugurà al Museo Thyssen-Bornemisza una exposició individual amb caràcter retrospectiu i presentació de la seva obra més recent que encara no havia vist la llum. La mostra, que s'exhibí de juny a setembre del 2011, per l'octubre del mateix any també viatjà al Museu de Belles Arts de Bilbao, on va romandre fins al gener del 2012. L'any següent una altra exposició individual sobre la seva obra va itinerar, a partir del 27 d'abril, per diversos museus del Japó, a partir del Bunkamura Museum of Art de Tòquio.

Fou convidat per Vittorio Sgarbi a participar al conegut festival La Milanesiana el 2014, en què li fou organitzada una exposició especial presentant el seu oli i dibuix *El sopar* davant per davant del quadre *Sopar d'Emàus* de Caravaggio, fet que possibilita una nova lectura d'aquestes obres. El desembre del mateix any va lliurar el quadre *La família de Joan Carles I*, obra de gran format –300 x 340 cm– que ha passat a formar part de les col·leccions del Patrimoni Nacional. Aquesta obra es va presentar en el marc d'una exposició sobre el retrat reial al Palau Reial de Madrid titulada "El retrat en les col·leccions reials. De Juan de Flandes a Antonio López". Durant aquell mateix mes s'inauguraren a Vicenza (Itàlia) dues exposicions amb la seva participació: una mostra individual dedicada a l'artista –"Antonio López García"– i una gran exposició col·lectiva dedicada a la nit –"Tutankhamon, Caravaggio, Van Gogh. La sera e i notturni dagli Egizi al Novecento"–, amb obres de grans artistes internacionals de segles passats i contemporanis, entre els quals Zurbarán, Van Gogh, Rothko i Francis Bacon. D'aquesta manera, després de més de quaranta anys des de la seva última exposició individual, Antonio López mostrava la seva obra més recent al públic italià, que li tributà una gran acollida.

L'obra d'Antonio López tornà a trobar-se amb el públic madrileny el febrer del 2016, amb motiu de la inauguració d'una exposició al Museo Thyssen sobre el grup de Realistas de Madrid, en què s'emmarca l'artista juntament amb els seus companys i amics des de la seva etapa de formació: Isabel Quintanilla, Julio i Francisco López, María Moreno, Amalia Avia i Esperanza Parada.

Durant la seva trajectòria professional ha rebut nombrosos premis i nomenaments, entre els quals destaquen: la Medalla d'Or de Belles Arts (1983), el Premi Pablo Iglesias (1983), el Premi Príncep d'Astúries de les Arts (1985), és membre de número de la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando (1993), va ser patró del Museu del Prado (1998-2009), membre honorari de l'American Academy of Arts and Letters de Nova York (2004), ha rebut el Premi Ciutat Alcalá de Henares de les Arts (2004), la Medalla d'Honor 2004 de la Universidad Internacional Menéndez Pelayo de Santander, el Premi Velázquez d'Arts Plàstiques (2006), la Medalla d'Or de les Belles Arts de l'Ajuntament de Madrid (2010) i és igualment acadèmic d'honor de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles de València (2017).

Viu i treballa a Madrid.

[Estudi d'Antonio López, actualitzada per Beatriz Hidalgo Caldas l'octubre del 2017]